

JOŽE KASTELIC

SRCE

Večerni prepir svetlobe in senc
tudi na tvojem obrazu leži,
tudi na tvojem srcu.
Nihče ni brez obraza in sence na njer
nihče, preljuba, ni brez srca.

Kadar sem najbolj močan in trd,
mi ti poljubljaš srce in budiš,
kadar sem najbolj vesel in tvoj,
mi ga stiska, ustavlja smrt.

Nihče, preljuba, ni brez srca,
na tvojih prsih večer leži,
tema nama blodi dobro kri,
vihar pleše z nama in srci tepta.

JOŽE KASTELIC

VERA

V globini sanj samotnega srca
razbiram tiho vernost otroških dni.
Bog je bil blizu, sredi sveta,
na mojih potih je hodil in stal.

Zdaj vidim jasno, prazno pot,
na svetu polno brezbožnih ljudi.
In vendar čakam, da pride odkod
in mi potrdi o sebi moj sen.

Vsa moja pota so shojena zanj:
samotna so, tiha in polna trnjevih rož,
tiha vernost otroških dni plaka na njih,
med trnjem trpi teman mlad mož.

Vsi drugi ljudje trpe z menoj:
na rôkah teži nas verig obroč,
omočen kruh z vinom nam usta greni —
Bog, pridi, daj nam, daj Veliko noč.

JOŽE KASTELIC

VOJAK

Hrepenenje jutra me budi
iz vdanih sanj
kot cvet, ki spi vso noč na trati.

Solnce vstaja iz morja
in se vozi na nebo.
Zvésto kakor ni nihče
na zemlji ali pod zemljó.
Ljudje prihajajo in spet gredo
in jih nekoč ni več nazaj.

Kako pa solnčni je sijaj
svetal in zvest!
Obsveti vsak dan črte novih cest,
kot verna priča gleda vsak dan moje nove boje.

Zvečer se tiho potopi v temo
in tudi jaz k počitku grem.
Solnce mora zgodaj vstati,
jaz se moram bojevati
in na bojnem polju pasti.